

закона и то: Закона о организацији Сената од 24. фебруара 1875. (са 11 чланова), Закона о организацији јавних власти од 25 фебруара 1875. (са 9 чланова) и Закона о односима између јавних власти од 16. јула 1875. (са 14 чланова). Устав од 1875. уводи парламентарни режим у коме председник Републике има јаку позицију јер влада мора да води рачуна и о вољи већине у Парламенту, али и ставу самог председника. Сенат је имао важну улогу и био стуб конзерватизма јер су преко њега монархистичке снаге прижељкивале рестаурацију монархије. У законодавству, оба дома су била равноправна тако да се законски предлог усвајао и у једном и у другом дому, док је неравноправност између њих изазивао председник Републике правом да распусти Представнички дом, али не и Сенат. Председник Републике се по Уставу бира на 7 година од стране Националне скупштине с тим да је политички неодговоран јер ту одговорност преузимају министри својим премапотписом. Први председник Републике, маршал Мак Махон није био одан републиканизму, већ је као монархиста покушао да осујети Републику када је 1877. распустио Представнички дом у жељи да наметне своју владу. Превремени избори за овај дом нису променили републиканско расположење (а Мак Махон се повукао с председничког положаја) јер је после поновне победе републиканаца парламентаризам само јачао пошто будући председници Републике више нису користили своје право распуштања доњег дома да би наудили Републици. Особеност француског парламентаризма у односу на британски је нестабилност владе према скупштини (парламенту), што је последица функционисања вишепартијског система у земљи. За разлику од британског у коме постоје само две партије које обезбеђују стабилну парламентарну већину и владу која има подршку такве већине, у Француској није тако. Њене владе су нестабилне, хетерогене и по правилу коалиционе и као такве се тешко састављају, а лако обарају. Зато је тежиште власти у Скупштини па у Француској постоји њена превласт над владом за разлику од Велике Британије где су владе стабилне, имају премоћ над парламентом, па се зато и каже да у Великој Британији влада води Парламент. Поред напредних и демократских устава какви су били поменути устави Швајцарске и Француске, у другој половини XIX века су донети и неки назадни и реакционарни устави који су изражавали ауторитарне тенденције.

в) Устав Немачког царства од 1871. је један од таквих и њему су претходила два немачка устава, онај од 1848. тзв. Франкфуртски устав и